

המביא גט פרק ראשון גיטין

ב.

עין משפט
טר מצוה

6 לקמן טו. (ב) לקמן י: 1.
8 לקמן פ"ג. (ד) לקמן
7:

המביא גט ממדינת הים. כל חו"ל קרי ליה מדינת הים כד
מבבב כדאמר לקמן (דף ו: א): **לר"י.** השליח המביא
לומר כו' וטעמא מפרש בגמ' 4. ושליח זה הבעל עשאו שליח להולכה:
רקס ותגר. מרגום של בין קדש ובין כד מרגמין בין רקס לחגר

א א"מ פ"י מהל'
גירושין הלכה ה' סמך
ע"ש 2 טושי"ע אה"ע פ"י
קמ"ב ספ"ק 6:
ב א"מ פ"ה מהל' חרומות
ה"ו ו"ט:
ג א"מ פ"י מהל' גירושין
הלכה א' ב' וטמ"ט
טושי"ע ע"ס:

הוספות ר"ד

המביא גט ממדינת הים
צריך שיאמר בפני נכתב
ובפני נחתם. ר"ג אומר
אף המביא מן הרקס ופן
החגר. ר' אליעזר אומר
אפילו מכפ"ל לודים ללוד:
והכ"א אינו צריך שיאמר
כפני נכתב ובפני נחתם
אלא המביא ממדינת הים
והמולך והמביא ממדינת
למדינת ממדינת הים צריך
שיאמר בפני נכתב ובפני
נחתם. רש"ב א"י
מהמביא להגמוניא: רבי
יהודה אומר מרקס למורה
ורקס כמורה מאשקלון
לדרום ואשקלון כדרום
מעכו לצפון ועכו כצפון
רבי סאיר אומר עכו
כא"י לגיטין: פ"י על
הח"ל קרוי מדינת הים
כר מבבל כדאמרין החס:
צריך שיאמר השליח
המביא. בגמ' מפרש:
ושליח זה הבעל עשאו
שליח להולכה: רקס ותגר
תרגומא בין קדש ובין
כד בין רקס ובין
חגר. אף מבבל לודין
שהיא מחו"ל ללוד שהיא
סמוכה לה וחזא מא"י
ובגמ' מפרש פלוגתאיה.
והכ"א וכו' בגמ' מפרש
מאי קמטין אתק'
דרישא: המולך. מא"י
למדינת הים: מהמביא
להגמוניא. פ"י ע"א
שתי בה ב' המביא
ומקפידים לו על זה שלא
יהו בני הגמוניא וז' נכנסים
להבירה: ר' יהודה אומר
מרקס עד סוף העולם
למורתו הוי מדינת הים
ורקס עפשה דרונות כמורה
העולם ולא כא"י והמביא
מרקס צריך שיאמר וכן
כילין רקס למורה א"י
ותוצה לה ואשקלון
לדרומה ועכו לצפונה.
אבל מערב של א"י אין
צריך בגבול שיהיה בגולה
כדכתיב בגבול ים יהיה
לכם הים (גירול) וגבול:
מאי טעמא. רבה אמר

המביא
אגמ ממדינת הים צריך שיאמר בפני נכתב
ובפני נחתם רבן גמליאל אומר אף המביא מן
הרקס ומן החגר ר' אליעזר אומר אפילו מכפ"ל
לודים ללוד וחב"א א"אנו צריך שיאמר בפני
נכתב ובפני נחתם אלא המביא ממדינת הים
והמולך והמביא ממדינת למדינת כמדינת
הים צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם
רשב"ג אומר אפילו מהגמוניא להגמוניא ר'
יהודה אומר מרקס למורה ורקס כמורה
מאשקלון לדרום ואשקלון כדרום מעכו לצפון
ועכו כצפון י"מ אומר עכו כארץ ישראל
לגיטין המביא גט בארץ ישראל אינו צריך
שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם ואם יש עליו
עוררים יתקיים בחותמו: **גמ'** מ"ט רבה אומר
לפי

ממדינת הים. הא דלא נקט
המצוה גט מחוץ לארץ
כדקמיי בגמ' (לקמן דף ו: א): המביא גט
כפסיה כמביא מצוה לארץ משום
דמחלה לארץ לא משמע דף מוחה
לארץ אפילו רקס ותגר להכי נקט
ממדינת הים דמשמע חתום כמו ויגמיה
דף טו: אהא שהלך בעלה למדינת
הים וכמו (שטעיה דף מה: א) פלמתיך בפני
פלוגי ופלוגי והלכו למדינת הים לאשוקי
רקס ותגר דפלוגי כהו רבן גמלא:
אף המביא מרקס. משמע דברקס
דרין גבי ישראל והא דתנן

בפ' דם הנדה (נהד דף טו: א) כל הכתמים הלאין מרקס טהורין ור' יהודה
מטמא מפני שהן גרים וטועין היטו משום דכתמים המולאין הם
לפי מטמא מפני שהן גרים וטועין היטו משום דכתמים המולאין הם
דעובדי כוכבים הם דישאל מלגועין כתמיהן ור' יהודה מטמא נראה לו דלוחם שנהיגין מורת עובדי כוכבים הם גרים וטועין ולעולם ישראל נמי
דריש בה: **מכפ"ל** א"מ י"ד. אומר ר"י שהזכיר לוד לאשמועינן א"ע"פ שהיתה נקראת כפר לודים עד שם בני לודים שהיו מלויים בה תמיד
אפילו הכי ז"ל בפני נחתם ולא חשיב ללוד עממה ורבינו מאיר פירש דרבי אליעזר הוכיר ש עירו כדאמרין (מנהדין דף ג: א):
אחר ר' אליעזר ללוד ואין נראה לר"י דכ"ש שלא היה לר"י להוכיר כי היכי דלא נקט תנא קמא ממדינת הים לארץ ישראל דפשיטא היא
דלמאן ישראל קאי: **ואשקלון** בדרום. הקשה ר"מ דאשקלון מארץ ישראל היא דכתיב ביה (וי) ואת הארץ השאלת וגו' השארדי
והאשקלוי וכתבי הפילה לישראל לנחלה כאשר צויתך ואחר כך לבניה כדכתיב בשופטים (ה) וילכוד יהודה את עזה ואת אשקלון ואת גבולה
ואר"ת דעולי בגל לא נכסוה כדאמר בפ"ק דחולין (דף ו: א). גבי בית שאן הרבה כרכים ככסום עולי מצרים ולא נכסום עולי בגל ולכן אין
תלמידי כתמים מלויין שם ואין כתיב קבועין שם אלא קשה דרקס ותגר משמע הכא דהווי מוחה לארץ וכתבי ביהושע (כ) ויקדשו את קדש
בהר נפתלי ויבנה למימר דלא נכסוה עולי בגל דכפרי כפרתם והיה עקב חשיב רקס ותגר כרכים שכבשו עולי בגל וי"ל דתרי
רקס ותגר הווי ואותו רקס ותגר דכתיב גבי אצרהם ויש בין קדש ובין שור (בראשית כ) מתרגמין בין רקס ובין חגרל כאלו של אימלך
מלך פלשתיים ואותו היה צורך ישראל דמקמתא דאצרהם ויחזק היו דרין צורך ישראל וביהושע נמי משמע דפלשתיים מארץ ישראל ואותו
רקס ותגר היה משערה של ארץ ישראל דפלשתיים כמעברו דים פלשתיים הוא גבול מערב דים ישראל ורקס ותגר דמתני' היה כמורה
כדאמרין רקס כמורה ועכו א"ע"ג דכסוהו עולי בגל כדאמר בסוף כתובות (דף ק"ב). רבי אבהו היה מנשק כיפי דעכו וצפרק מי שאלחו
(לקמן דף טו: א) פריך למימרא דעכו לאו מארץ ישראל הוא הא כי הווי מפטרי רבנן מהדרי עכו הווי מפטרי מהדרי לפי שאסור לאת מארץ ישראל
לחולה לארץ אמר ר"מ דלא קשה מידי דעכו היתה חיה צורך ותיה צורך במו"ל כדמוכה בירושלמי והא חייבי צאוחו זד שחמוה לארץ והא דלא
משני נמי שאלחו (שם) דמתני' דאם לא צאחי מנאן ועד שלשים יום והגיעו עכו וזר ציטל תנאו הייט צאוחו זד שחמוה לארץ
הייט משום דביוצא מארץ ישראל פוגע מחילה צאוחו זד של ארץ ישראל והגיעו עכו משמע לחחילת עכו אף קשה לר"י דאמר לקמן (דף ו: א):
נכנס לפניו ר' אלעזר אמר ליה הלא כפר סיסאי מובלע בחמוס ארץ ישראל וקבועה לציפורי יומר מעכו ומה כן מכל מקום עכו עשיא
א"ע"פ שהיא רחוקה מציפורי שהיא עממה חיה מארץ ישראל ועוד היכי דייק לקמן (דף ט: א) דמוכר עבדו לסיוריא יאל לחירות מדתנן עכו
כאך ישראל לגיטין לגיטין אף לעבדים לא כל שכן סיוריא דמרחקא טובא אדרבה סיוריא עדיפא כיון דמתני' איירי צדד של מוחה לארץ דקסנר
כיבוס יחיד שמה כיבוס הויא היא עממה היא ישראל דלהכי מיעביא ליה אי הוי כמוכר עבדו לארץ ישראל כיון דמתני' כיבוס או דלמא כיון
דעפשה טמא כחולה לארץ דמי ואמר ר"י דאפילו צדד של ארץ ישראל ז"ל בפני נכתב וכו' לפי שהוא כסוף הגבול ורחוק מעיקר יסוב ארץ
ישראל ומופגל מן הישיבות ובמי דייס וכן יש להרץ גבי אשקלון ובין רקס ותגר והשתא פריך וגי כפר סיסאי דקריב לציפורי שהיתה עיקר
יסוב א"י טפי מעכו דרחוק מעיקר יסוב א"י א"ע"ג דעכו היא עממה צורך ישראל וכפר סיסאי הוא מוחה לארץ מכל מקום פשיט שפיר
כיון דקיס ליה דמובלעת מהני כאלו היא ממש מארץ ישראל כר"ג דאמר מובלעות שמיא וגמירי וא"ת דאמר בירושלמי המוכר עבדו לעכו
יאל לחירות ר"ש אבוי דרבי יודן אומר אפילו מעכו לעכו וכיון דאפילו צאוחו זד שצורך ישראל יאל לחירות אס כן מעכו לעכו אמאי יאל
לחירות כיון דחשיב כחולה לארץ וי"ל דנהי דחשיב כחולה לארץ לגבי עיקר יסוב ארץ ישראל לגבי מוחה לארץ מיהא חשיב כארץ ישראל:
ואם יש עליו עוררין יתקיים בחותמו. אבל כל זמן דלא אחי בעל ומעבר נישאת על פי הגט ולא טעינין מוויף דמשום עיגונא אקילו
יה רבנן אבל כמתן טעינין מוויף לנפרע שלא בפניו ומתקוחות דאל"כ לא שפקת חיי לכל בריה שיוכל כל אדם לכתוב שטר
מלוא ולהתחייב עדים מעמטין ולטרופ שלא בפניו מימומים ומלקוחות ומיהו מה אין להוכיח דאפילו לא טעינין להו מוויף טעינין להו
פרוע כיון דהוא עממו הוי מהימן לומר פרוע מיגו דאי צעי אמר מוויף דק"ל כמ"ד צפרק המוכר את הבית (ב"ב דף טו: א) גבי שטר כים
היולא על הימומים דנשבע וגובה מחלה אבל פלגא דפקדון טעינין להו פרוע הוא לך א"ע"ג דלא טעינין להו נאנסו משום דאביהם היה
נאמן לומר החורזין לך כמיגו דנאנסו אבל יש להוכיח דטעינין להו מוויף דאל"כ כל אחד יכתוב שטר מוכר או שטר מתנה ויחמוס עדים
ויגבה שלא בפני מימומים ומתקוחות השתא אין שייך לומר פרעמי ועוד יש ללקדק מסוף פ' גט פשוט (שם דף קמ"ב) דטעינין לימתי מוויף
דאמר רב הונא שכיב מרע שהקדיש כל נכסיו ואמר מנה לפלוני בידי נאמן חוקה אין אדם עושה קניינא על ההקדש ופריך וכי אדם עושה
קניינא על בני דרבי ושמואל דאמרי מרוייהו שכיב מרע שאמר מנה לפלוני בידי אמר חנו וטמנין לא אמר חנו אין טמנין ומסקין דרב הונא
איירי בשטר מקויים ורב ושמואל בדנקיט שטר שאינו מקויים אמר חנו קיימיה לטערא לא אמר חנו לא קיימיה לטערא פירוש דשמא
שלא להשביע את בניו אמר כן ואי לא טעינין מוויף לימומים מכל מקום יגבה דהא נקיט שטרלא ואין לומר דטעינין פרוע דהא רב
אית

דעובדי כוכבים הם דישאל מלגועין כתמיהן ור' יהודה מטמא נראה לו דלוחם שנהיגין מורת עובדי כוכבים הם גרים וטועין היטו משום דכתמים המולאין הם
לפי מטמא מפני שהן גרים וטועין היטו משום דכתמים המולאין הם
דעובדי כוכבים הם דישאל מלגועין כתמיהן ור' יהודה מטמא נראה לו דלוחם שנהיגין מורת עובדי כוכבים הם גרים וטועין היטו משום דכתמים המולאין הם
לפי מטמא מפני שהן גרים וטועין היטו משום דכתמים המולאין הם
דעובדי כוכבים הם דישאל מלגועין כתמיהן ור' יהודה מטמא נראה לו דלוחם שנהיגין מורת עובדי כוכבים הם גרים וטועין היטו משום דכתמים המולאין הם
לפי מטמא מפני שהן גרים וטועין היטו משום דכתמים המולאין הם